

käiwad ja padid allati eddasi ja taggasi li-  
kumas ühhest liinnast teise.

Nenda tahtsid üksford üksteistküm-  
meest padiga sedda jögge möda ühte liina  
miina, kuhho päwa teekond sai. Üks juut,  
kes kül kehwa mees, agga muido kaunis ter-  
rane näitis ollewad, tahtis ka pati miina.  
Temale anti kül lubba kasa tulla, agga ta  
piddi omma musta kottiga keige alwemasse  
padi nurka minnema, — ja selle paiga cest  
18 koppikat hõbedat maksma. — Judi tas-  
kus kõllises kül middagi, agga seäl polnud  
ennam, kui üks kolme koppika hõbedane  
rahha ja üks kannata wast nõop. Ta läks  
õnne peäle, sago kuidas saab, siiski pati, ja  
olli temmal ka umbes lotust, et ühhe ehk  
teise wisi peäl monned koppikud woiks te-  
nida, — sest et monned jo selle jõe peäl juh-  
tumisse kaupa rikkaks ollid sanud. Paat  
läks omma teed.

Esmalt ollid keik rõõmsad, üks naeris  
ühte, teine teist. Juut istus ommas nur-  
kas, kottike kõrwas, ja piddi paljo naero ja

alwo sanno kannatama, kuidas se ennamiste  
ilma rahwa wiis on, et neid naertakse ja teo-  
takse, ja nenda patto tehakse.

Kui nemmad jubba mitto pennikoormad  
eddasi ollid joudnud, olli iggamees ommad  
juttud räfinud ja ommad naerud naernud,  
ja jäid jubba keik waitseks. Wimakas allus-  
tas üks jälle uut jutto, ja ütles: „Kule juut!  
meie ommalt poolt olleme jubba kül räfi-  
nud, rägi sinna nüüd ka middagi, siis läh-  
hõb meie aeg lõbbusaminni eddasi. Sinno  
wannematte wannemad ollid kaua aega kõr-  
bes, küllab nemmad seäl iggawusses kül  
mõnda kantsakat luggu said ärramõttelda?“

„Oho!“ mõtles juut, „nüüd ommeti par-  
ras aeg tulnud, et omma lambud woin ni-  
ta“, ja ütles: „Kui teie aega lõbbusaste tah-  
hate wita, siis andke üks teisele moistatussi  
ärramoista, ja kes ülles ei sa, peab moista-  
tusse andjale kaksteistkümme koppikud hõb-  
bedat maksma; agga kes ülles saab, se saab  
temma käest ni paljo.“

Se nou olli keikide melest hea, — ja et